

The Glittering Court

The
GLITTERING
COURT

RICHELLE MEAD

Ik had nooit gedacht dat ik het leven van een ander zou stelen.

VERTAALD DOOR H.C. KASPERSMA

YOUNG AWESOME

Eerste druk 2017

Copyright © 2016 Richelle Mead

Oorspronkelijke titel: *The Glittering Court*, oorspronkelijk verschenen bij Razorbill, een imprint van Penguin Random House, USA. All rights reserved.

© 2017 vertaling: H.C. Kaspersma

© 2017 omslagbeeld: Shutterstock

© 2017 vormgeving omslag, omslagbelettering en logo: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7310 3 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Voor Jay,

Volgens mij heb ik de code gekraakt.

HOOFDSTUK I

Ik had nooit gedacht dat ik het leven van een ander zou stelen.

Echt, op het eerste gezicht zou je niet denken dat er iets aan mijn oude leven mankeerde. Ik was jong en gezond. Ik beschouwde mezelf als verstandig. Ik behoorde tot een van de meest edele families in Osfrid, een familie die via de stamboom helemaal terug te traceren was naar de oprichters van dit land. Mijn titel zou natuurlijk wat invloedrijker zijn geweest als het fortuin van mijn familie niet in rook was opgegaan, maar dat was eenvoudig op te lossen. Ik hoefde alleen maar te trouwen met een goede partij.

En dat was waar de moeilijkheden voor mij begonnen.

De meeste jonkheren hadden bewondering voor een afstammeling van Rupert, Eerste Graaf van Rothford, befaamde held van Osfrid. Eeuwen geleden hielp hij de barbaren uit dit land te verdrijven, waardoor onze huidige samenleving tot stand kwam. Weinig jonkmannen hadden echter bewondering voor mijn gebrek aan bezit, vooral in tijden als deze. Andere families bestreden hun eigen financiële problemen, en een mooi gezicht met een verheven titel had niet meer de aantrekkingskracht die het vroeger had.

Ik had een wonder nodig, en snel ook.

‘Lieverd, er is een wonder gebeurd.’

Ik had zitten staren naar het behang met fluwelen reliëf van de danszaal, terwijl er duistere gedachten door mijn hoofd wervelden. Knipperend met mijn ogen vestigde ik mijn aandacht weer op het luidruchtige feest en stelde

ik mijn ogen scherp op mijn naderende grootmoeder. Hoewel ze lijnen in haar gezicht had en haar haar compleet wit was, viel het mensen altijd op hoe mooi Lady Alice Witmore was. Ik was het ermee eens, maar het viel me wel op dat ze sneller leek te verouderen sinds mijn ouders een paar jaar geleden waren overleden. Maar toch leek haar gezicht op dit moment te stralen zoals ik al lange tijd niet had gezien.

‘Wat dan, grootmoeder?’

‘We hebben een aanbod gekregen. Een áánbod. Hij is alles waar we op hebben gehoopt. Jong. Een behoorlijk fortuin. Zijn familielijn is net zo prestigieus als de jouwe.’

Dat laatste punt vond ik verrassend. De gezegende bloedlijn van Rupert was moeilijk te evenaren. ‘Weet u dat zeker?’

‘Absoluut. Hij is je... neef.’

Ik was niet vaak met stomheid geslagen. Eventjes kon ik alleen maar denken aan mijn neef Peter. Hij was twee keer zo oud als ik – en getrouwd. Volgens de afstammingsregels zou hij de Rothford-titel erven als ik zou sterven zonder kinderen te hebben gekregen. Altijd wanneer hij in de stad was, kwam hij langs en vroeg me hoe het met me ging.

‘Welke neef?’ vroeg ik uiteindelijk, iets kalmer. De term ‘neef’ werd soms nogal losjes gebruikt, en als je ver genoeg terugging in de stamboom, zag je dat de helft van de Osfridiaanse adel verwant was aan de andere helft. Ze had het over een willekeurig aantal mannen kunnen hebben.

‘Lionel Belshire, Baron van Ashby.’

Ik schudde mijn hoofd. Hem kende ik niet.

Ze haakte haar arm door de mijne en leidde me naar de andere kant van de danszaal, zigzaggend tussen een paar van de machtigste mensen van deze stad door. Ze waren gekleed in zijde en fluweel, versierd met parels en edelstenen. Boven ons hing het plafond vol met kristallen kroonluchters, alsof de gastheren probeerden de sterren te overtreffen. Zo zag het leven van de adel in Osfro eruit.

‘Zijn grootmoeder en ik zaten vroeger beiden in de kring van de Hertogin van Samford. Hij is slechts een baron.’ Grootmoeder bracht haar hoofd dicht bij het mijne om zachter te kunnen praten. Ik zag het met parels inge-

legde kapje dat ze droeg, het zag er nog mooi uit, maar was al twee jaar uit de mode. Ze besteedde al haar geld aan mijn kleding. ‘Maar zijn bloed deugt alsnog. Hij stamt af van een van Ruperts minder belangrijke zonen, hoewel er geruchten gingen dat Rupert eigenlijk niet zijn echte vader was. Zijn moeder was echter wel van adel, dus we zitten hoe dan ook goed.’

Ik was dit alles nog steeds aan het verwerken toen we stilstonden bij een raam dat reikte van plafond tot vloer, en uitzicht bood op Harlington Green. Daar stond een jongeman met gedempte stem te praten met een vrouw van mijn grootmoeders leeftijd. Toen wij daar verschenen keken ze beiden opvallend geïnteresseerd op.

Grootmoeder liet mijn hand los. ‘Mijn kleindochter, de Gravin van Rothford. Lieveeling, dit zijn Baron Belshire en zijn grootmoeder, Lady Dorothy.’

Lionel boog voorover en kuste mijn hand terwijl zijn grootmoeder een kniebuiging maakte. Haar eerbied was slechts een façade. Haar spitse ogen gleden messcherp over mijn hele lichaam. Als de etiquette het had toegestaan, had ze waarschijnlijk mijn gebit aan een nadere inspectie onderworpen.

Ik draaide me naar Lionel toen hij weer rechtop ging staan. Hij was degene die ik moest keuren. ‘Gravin, aangenaam u te ontmoeten. Het is erg jammer dat dit niet eerder gebeurde, aangezien we familie zijn. Afstammelingen van Graaf Rupert en zo.’

Vanuit mijn ooghoek zag ik grootmoeder sceptisch haar wenkbrauw optrekken.

Ik glimlachte ingetogen naar hem; net niet eerbiedig genoeg om mijn hogere rang kleiner te laten doen lijken, maar genoeg om hem te laten denken dat ik van hem gecharmeerd was. Zijn charme moest ik natuurlijk nog beoordelen. Op het eerste gezicht was dat misschien het enige wat hij had. Zijn gezicht was langwerpig en puntig, zijn huid bleek. Ik had op z'n minst een blosje verwacht, gezien de hitte die de vele lichamen in de zaal verspreidden. Zijn hangende, smalle schouders deden vermoeden dat hij het liefst in zichzelf wilde wegkruipen. Dat maakte trouwens allemaal niets uit. Alleen het regelen van het huwelijk deed ertoe. Ik had nooit de verwachting gehad dat ik uit liefde zou trouwen.

‘We hadden elkaar inderdaad allang eens moeten ontmoeten,’ beaamde ik. ‘Eigenlijk zouden we met z’n allen regelmatig een Rupert-reünie moeten houden, als eerbetoon aan onze stamvader. Met z’n allen bij elkaar komen om te picknicken in het gras. We zouden driebenenwedstrijden kunnen doen, zoals het boerenfolk. Ik weet zeker dat me dat zou lukken met een rok aan.’

Hij staaarde me wezenloos aan en krabde aan zijn pols. ‘Graaf Ruperts afstammelingen wonen verspreid over heel Osfrid. Ik denk niet dat zo’n soort bijeenkomst haalbaar is. En niet alleen is het voor mensen van adel ongepast om die driebenenwedstrijden te houden; ik verbied de pachters van mijn landgoed zelfs zulke dingen te doen. De machtige god Uros heeft ons twee benen gegeven, niet drie. Doen alsof dat niet zo is, is weerzinwekkend.’ Hij was even stil. ‘Ik kan die aardappelzakwedstrijden ook niet echt goedkeuren, trouwens.’

‘U hebt helemaal gelijk,’ zei ik, terwijl ik bleef glimlachen. Naast me schraapte grootmoeder haar keel.

‘De baron is heel succesvol in het verbouwen van gerst,’ zei ze met geforceerde blijdschap. ‘Waarschijnlijk is hij de meest succesvolle van het land.’

Lionel krabde aan zijn linkeroor. ‘Mijn pachters hebben meer dan tachtig procent van het landgoed omgebouwd tot gerstvelden. Laatst hebben we een nieuw stuk land gekocht en ook daar groeit het gewas heel hard. Gerst, zover als je oog kan reiken. Vele hectares. Ik laat mijn huisbedienden, van beide landgoederen, het zelfs elke ochtend eten. Wakkert de werklust aan.’

‘Dat is... heel veel gerst,’ zei ik. Ik begon medelijden met zijn pachters te krijgen. ‘Nou, ik hoop dat u ze af en toe ook eens een uitspattinkje gunt. Haver. Rijst, als u in een exotische bui bent.’

Die eerdere blik van verwarring kwam weer terug op zijn gezicht terwijl hij aan zijn rechteroor begon te krabben. ‘Waarom zou ik? Gerst is onze kostwinning. Het is goed om ze daaraan te blijven herinneren. Ik hou mezelf aan dezelfde norm – mijn maatstaf ligt zelfs nog hoger, want ik zorg ervoor dat er in ál mijn maaltijden een portie gerst zit. Zo geef ik het goede voorbeeld.’

‘U bent een man van het folk,’ zei ik. Ik hield het raam achter hem in het oog en vroeg me af of ik eruit zou kunnen springen.

Er viel een ongemakkelijke stilte en Lady Dorothy probeerde die op te vullen. ‘Over landgoederen gesproken, ik heb begrepen dat u zojuist uw laatste hebt verkocht.’ Daar had je het al: de herinnering aan onze financiële situatie.

Grootmoeder verdedigde direct onze trots. ‘Dat gebruikten we toch niet.’ Ze stak haar kin in de lucht. ‘Ik ben niet zo dom om geld te verspillen aan een leegstaand huis en pachters die lui zijn geworden door het gebrek aan toezicht. Onze stadswoning is veel comfortabeler en we zijn zo dichter in de buurt van de samenleving. Deze winter zijn we al drie keer uitgenodigd op hoffeesten, wist u dat?’

‘Ja natuurlijk, de winter,’ zei Lady Dorothy afwijzend. ‘Maar de zomers zijn vreselijk saai in de stad. Al helemaal omdat het grootste deel van de adel op hun landgoed verblijft. Als je met Lionel bent getrouwd, zul je verblijven op zijn landgoed Northshire – daar woon ik – en het zal je aan niets ontbreken. En je mag zoveel sociale bijeenkomsten organiseren als je maar wilt. Onder mijn toezienend oog, uiteraard. Het is zo’n aangename kans voor je. Ik bedoel, neem het me niet kwalijk – Gravin, Lady Alice. Jullie onderhouden jezelf zó goed dat niemand doorheeft in wat voor situatie jullie zitten. Maar ik weet zeker dat het een verademing zal zijn om je in betere omstandigheden te bevinden.’

‘Betere omstandigheden voor mij. Betere titel voor hem,’ mompelde ik.

Terwijl we aan het praten waren, krabde Lionel eerst aan zijn voorhoofd en daarna aan de binnenkant van zijn arm. Die tweede jeukaanval duurde een hele poos en ik probeerde er niet naar te staren. Wat was er aan de hand? Waarom had hij zoveel last van jeuk? En waarom jeukte zijn hele lichaam? Ik zag geen duidelijke huiduitslag. Erger nog; hoe meer ik naar hem keek, hoe meer zin ik kreeg om zelf te gaan krabben. Ik moest mijn handen ineenslaan om mezelf tegen te houden.

Het ondraaglijke gesprek duurde nog een paar minuten langer doordat onze grootmoeders plannen gingen maken voor de bruiloft waarvan ik nog maar net op de hoogte was. Lionel ging door met krabben. Toen we eindelijk los van hen kwamen, wachtte ik een volle dertig seconden voordat ik grootmoeder vertelde wat ik dacht.

‘Nee,’ zei ik.

‘Stil.’ Ze glimlachte naar verschillende gasten die we kenden terwijl we naar de uitgang van de danszaal liepen, en ze droeg een van de bedienden van de gastheer op onze koets voor te rijden. Ik hield mijn woorden in totdat we veilig met z’n tweeën in de koets zaten.

‘Nee,’ herhaalde ik, terwijl ik wegzakte in de pluchen bank van de koets. ‘Absoluut niet.’

‘Doe niet zo dramatisch.’

‘Ik doe niet dramatisch! Ik gebruik mijn verstand. Ik kan niet geloven dat je dat voorstel hebt geaccepteerd zonder eerst met mij te overleggen.’

‘Tja, het was nogal moeilijk kiezen tussen dit en “die vele andere huwelijksvoorstellen”.’ Ze keek me aan met een effen blik. ‘Ja, lieverd, jij bent hier niet de enige die bijdehand kan zijn. Je bent echter wel de enige die ons kan redden van een totale ondergang.’

‘Wie is hier nu dramatisch bezig? Lady Branson zou je onderdak bieden in het huishouden van haar dochter. Daar zou je een erg fijn leven leiden.’

‘En wat gebeurt er met jou terwijl ik een erg fijn leven aan het leiden ben?’

‘Geen idee. Ik vind wel iemand anders.’ Ik dacht terug aan de wervelwind van gasten die ik op het feest vanavond had gezien. ‘Wat dacht je van die koopman die er was? Donald Crosby? Ik hoorde dat hij een flink fortuin heeft opgebouwd.’

‘Bah.’ Grootmoeder wreef over haar slapen. ‘Hou alsjeblieft op over de nouveau riche. Je weet dat ik daar hoofdpijn van krijg.’

Ik maakte een spottend geluid. ‘Wat is er mis met hem? Zijn bedrijf staat in volle bloei. En hij lachte om al mijn grapjes – dat kun je over Lionel niet zeggen.’

‘Je weet best wat er mis is met menéer Crosby. Hij had nooit op dat feest mogen zijn. Ik vraag me af wat Lord Gilman zich in het hoofd haalde.’ Ze was even stil terwijl onze koets over de met kinderkopjes geplaveide straat hobbelde. ‘Wat denk je dat je hoogstaande voorvader Rupert ervan zou vinden als jij zijn bloedlijn zou vermengen met zulk alledaags bloed?’

Ik kermde. Het leek wel alsof we tegenwoordig geen gesprek meer konden hebben zonder Ruperts naam te noemen. ‘Ik denk dat iemand die zijn Lord over het kanaal volgt om een rijk te stichten, een vrij grote nadruk legt op

het “behoud” van zelfrespect. Niet op het “uitverkopen” ervan aan een saaie neef en zijn tirannieke grootmoeder. Heb je bijgehouden hoe vaak ze “onder mijn toezien oog” heeft gezegd terwijl we het over de toekomst hadden? Ik wel. Vijf keer. Wat zeven keer minder is dan de keren dat Lionel aan een van zijn ledematen zat te krabben.’

Grootmoeder vertoonde tekenen van vermoeidheid. ‘Dacht je soms dat jij het eerste meisje bent dat een gearrangeerd huwelijk krijgt? Dacht je soms dat jij het eerste meisje bent dat ertegen protesteert? Sprookjes en liedjes zijn doorspekt met verhalen over zielige maagden die gevangenzitten in zo’n situatie, en ontsnappen om een glorieuze toekomst tegemoet te gaan. Maar dat zijn slechts verhalen. De realiteit is nu eenmaal zo dat de meeste meisjes in jouw situatie... nou ja, het verdragen. Je kunt er niets tegen doen. Je kunt nergens anders heen. Het is de prijs die we betalen om in deze wereld te kunnen leven. Om onze rang te behouden.’

‘Mijn ouders zouden me nooit iets hebben laten verdragen,’ mopperde ik.

Haar blik werd hard. ‘Jouw ouders en hun buitensporige investeringen zijn de reden dat we in deze situatie zitten. We zitten zonder geld. Doordat we het Bentley-landgoed hebben verkocht konden we blijven leven op onze gebruikelijke manier. Maar dat zal snel veranderen. En je gaat het niet leuk vinden wanneer dat gebeurt.’

Toen ik haar koppig aan bleef staren voegde ze er nog aan toe: ‘Heel je leven zullen er keuzes voor jou gemaakt worden door andere mensen. Wen er maar aan.’

Ons huis stond in een andere wijk van de stad – maar een even moderne – als waar het feest was. Bij aankomst zwermden de bedienden om ons heen om ons bij te staan. Ze hielpen ons uit de koets te stappen, namen onze mantels en sjaals aan.

Ik had mijn eigen gevolg aan kamermeisjes die met me meeliepen naar mijn suite om me uit mijn formele kleding te helpen. Ik keek toe terwijl ze de roodfluwelen japon gladstrekten, met zijn trompetmouwen en gouden borduursels. Ze hingen hem op naast talloze andere decadente jurken, en ik merkte dat ik naar het bureau zat te staren toen ze weg waren. Een groot deel van ons slinkende familiefortuin werd besteed aan kleding, zodat ik de kans kreeg om mijn leven te veranderen en verbeteren.

Mijn leven stond ongetwijfeld op het punt te veranderen, maar zou het ook beter worden? Ik keek er nogal sceptisch tegenaan.

En dus deed ik alsof het allemaal niet echt was. Zo was ik ook met de dood van mijn ouders omgegaan. Ik weigerde te geloven dat ze er niet meer waren, zelfs toen ik werd geconfronteerd met hun graven; het tastbare bewijs. Het was niet mogelijk dat iemand van wie je zoveel hield, iemand die zo'n groot deel van je hart in beslag nam, niet langer meer op de wereld rondliep. Ik probeerde mezelf ervan te overtuigen dat ze op een dag gewoon weer voor de deur zouden staan. En toen ik mezelf dat niet meer wijs kon maken dacht ik er gewoonweg helemaal niet meer aan.

Zo ging ik ook met Lionel om. Ik zette hem uit mijn gedachten en ging verder met mijn leven, alsof er op dat feest niets was gebeurd.

Toen er op een dag een brief van Lady Dorothy werd bezorgd, moest ik uiteindelijk toch zijn bestaan weer erkennen. Ze wilde een datum prikken voor de bruiloft, wat te verwachten was. Wat we niet hadden verwacht, was dat ze ons opdroeg om ons huispersoneel te halveren en het grootste gedeelte van ons bezit weg te doen. *Die hebt u niet nodig wanneer u naar Northshire komt*, schreef ze. *Het personeel en de spullen die u nodig hebt zullen aangeleverd worden, onder mijn toezien oog.*

‘O lieve Uros,’ zei ik toen ik klaar was met lezen.

‘Gebruik de naam van de god niet ijdel,’ beet grootmoeder me toe. Ondanks haar vlijmscherpe woorden kon ik zien dat ze gespannen was. Onderdanig zijn aan iemand anders zou voor haar ook niet makkelijk worden. ‘O, en Lionel heeft een cadeau voor je meegestuurd.’

Het ‘cadeau’ bleek een pak van zijn eigen merk gerstvlokken, die hij elke ochtend at, en er zat een briefje bij waarop stond dat dit alvast een voorproefje was van wat er in het verschiet lag. Ik wilde graag geloven dat hij een grapje maakte, maar ik betwijfelde het ten zeerste.

Grootmoeder begon te mijmeren over hoe we het huispersoneel moesten splitsen toen ik de kamer uit liep. En ik bleef doorlopen. Ik liep onze stadswoning uit, stak de binnenplaats aan de voorkant van het huis over. Ik liep recht door de poort die onze kavel afscheidde van de doorgaande weg, en kreeg een verwarde blik toegeworpen van de bediende die de wacht hield.

‘My Lady? Kan ik u ergens mee helpen?’

Ik wuifde hem terug op zijn plek toen hij op wilde staan. ‘Nee,’ zei ik. Hij keek om zich heen, niet wetende wat hij moest doen. Hij had me nog nooit in mijn eentje onze kavel zien verlaten. Dat had nog nooit iemand gezien. Dit was een taboe.

Door zijn verwarring bleef hij op zijn plek staan, en al snel werd ik meegezogen in de stroom voetgangers op straat. Er liepen natuurlijk geen aristocraten. Bedienden, kooplieden, loopjongens... allemaal mensen wier harde werk het rijke leven van de stad mogelijk maakte. Ik liep met ze mee, niet zeker van waar ik naartoe ging.

Iets waanzinnigs in mij bedacht dat het misschien een goed idee was om toenadering tot Donald Crosby te zoeken. Tijdens de paar minuten die we hadden gepraat leek hij me best leuk te vinden. Of misschien kon ik ergens naar een overtocht zoeken. De oversteek naar het continent maken en een of andere edelman inpalmen. Of misschien kon ik mezelf gewoon verliezen in de menigte; nog een anoniem gezicht dat in de mensenmassa van de stad verdwijnt.

‘Kan ik u helpen, My Lady? Bent u uw bedienden kwijtgeraakt?’

Blijkbaar toch niet zo anoniem.

Ik was aan de rand van een van de vele winkelgebieden van de stad beland. De spreker was een oudere man. De pakketten op zijn rug zagen er veel te zwaar uit voor zijn tengere gestalte.

‘Hoe weet je dat ik een Lady ben?’ flapte ik eruit.

Hij grijnsde, waardoor ik kon zien dat hij een paar tanden miste. ‘Er lopen er niet veel in hun eentje op straat met zulke kleren aan.’

Ik keek om me heen en zag dat hij gelijk had. De violetkleurige, jacquard geweven jurk die ik droeg was voor mij een heel normale outfit, maar zorgde er wel voor dat ik opviel in de zee van grauwe gewaden. Er waren een paar andere mensen uit de hogere klasse inkopen aan het doen, maar zij waren omringd met plichtsgetrouwe bedienden die klaarstonden hen te behoeden voor onfrisse invloeden van buitenaf.

‘Het gaat prima,’ zei ik, terwijl ik me langs hem heen drong. Maar ik kwam niet veel verder voordat iemand anders me tegenhield: een jonge knaap met

blozende wangen, zo eentje die de kost verdiende met het afleveren van berichten.

‘Zal ik u naar huis begeleiden, M’Lady?’ vroeg hij. ‘Drie koperstukken en ik zorg ervoor dat u hier wegkomt.’

‘Nee, ik...’ Ik hield mijn woorden in toen me iets te binnen schoot. ‘Ik heb geen geld. Niet bij me.’ Hij begon al weg te lopen toen ik naar hem riep: ‘Wacht. Hier.’ Ik deed mijn parelarmband af en bood hem aan. ‘Kun je me naar de Kerk van de Heilige Vaïel brengen?’

Hij zette grote ogen op bij het zien van de parels, maar hij aarzelde.

‘Da’s te veel, M’Lady. De kerk is dichtbij, op Cunningham Street.’

Ik drukte de armband in zijn hand. ‘Ik heb geen idee waar dat is. Breng me ernaartoe.’

De kerk bleek slechts drie straten verderop te staan. Ik kende alle grotere wijken van Osfro, maar ik wist niet precies hoe je van het ene deel naar het andere deel moest komen. Die kennis had ik nooit nodig gehad.

Er waren geen diensten vandaag, maar de voordeuren stonden op een kier, uitnodigend voor iedere ziel die hulp nodig had. Ik liep langs de fraai versierde kerk, door naar het kerkhof. Ik wandelde door het gewone gedeelte, toen door het betere gedeelte, en kwam uiteindelijk in het adellijke gedeelte. Er stond een smeedijzeren hek omheen en het stond vol met monumenten en mausoleums in plaats van gewone grafstenen.

Ik mocht de weg in Osfro dan misschien niet weten, maar ik wist precies waar het mausoleum van mijn ouders stond op dit kerkhof. Mijn gids bleef staan wachten bij het ijzeren hek terwijl ik doorliep naar het prachtige stenen gebouw waar WITMORE op stond. Het was niet het grootste dat er stond, maar in mijn ogen wel een van de mooiste. Mijn vader had van allerlei soorten kunstvormen gehouden, en we hadden schitterende reliëfs van de zes heilige engelen op de buitenmuren laten aanbrengen.

Ik kon er niet naar binnen, niet zonder eerst met de kerk te hebben overlegd, dus ik ging op de traptreden zitten. Ik gleeed met mijn vingers over de namen die gegraveerd stonden in het stenen plakkaat: LORD ROGER WITMORE, ZESTIENDE GRAAF VAN ROTHFORD, EN LADY AMELIA ROTHFORD. Daarboven stond de naam van mijn grootvader, nu nog alleen: LORD

AUGUSTUS WITMORE, VIJFTIENDE GRAAF VAN ROTHFORD. Mijn grootmoeders naam zou daar op een dag bij komen staan, en dan zou het mausoleum vol zijn. ‘Je zult je eigen plek moeten vinden,’ vertelde grootmoeder me tijdens de begrafenis van mijn vader.

Mijn moeder was als eerste gestorven, ze had een van de vele ziektes opgelopen die ongeremd woekerden in de armere gedeeltes van de stad. Mijn ouders hadden het heel belangrijk gevonden om te investeren in liefdadigheidsinstellingen voor de armere mensen, en het had ze uiteindelijk hun leven gekost. Mijn moeder werd de ene zomer ziek, mijn vader de zomer erna. Hun liefdadigheid was hen fataal geworden. Sommige mensen vonden mijn ouders eerbiedwaardig. De meeste mensen zeiden dat ze dom bezig waren geweest.

Ik keek op naar de enorme stenen deur, waarop een reliëf van de heilige engel Ariniel, de poortwachter van Uros, te zien was. Het was een subliem werk, maar ik had Ariniel altijd de minst interessante van de engelen gevonden. Het enige wat ze deed was de poort openen voor anderen, en het hen gemakkelijk maken op hun reis. Wilde ze niet liever ergens anders zijn? Was er iets wat ze liever zou doen? Was ze tevreden met het idee dat zij alleen bestond om anderen hun doel te laten bereiken terwijl zij daar maar bleef staan? Grootmoeder had me verteld dat er altijd keuzes voor mij gemaakt zouden worden. Gold die wijze van leven voor zowel mensen als engelen? De Heilige Schrift van Uros had nooit uitgeweid over zulke vragen. Waarschijnlijk waren dat godslasterlijke vragen.

‘My Lady!’

Ik draaide me weg van dat serene gezicht en zag iets gekleurds fladderen bij de poort. Drie van mijn kamermeisjes kwamen naar me toegesnel. Ver achter ze, vlak bij de ingang van de kerk, zag ik onze koets staan wachten. Meteen werd ik omzwermd.

‘O My Lady, waar bent u toch mee bezig?’ jammerde Vanessa. ‘Heeft die jongen zich misdragen?’

‘U moet het wel ijskoud hebben!’ Ada draperde een mantel over mijn schouders.

‘Ik veeg die modder wel van uw zoom,’ zei Thea.

‘Nee, nee,’ zei ik tegen haar. ‘Het gaat prima. Hoe hebben jullie me gevonden?’

Ze begonnen allemaal door elkaar heen te praten, maar het kwam er in feite op neer dat ze hadden gemerkt dat ik weg was, vervolgens de poortwachter bij ons huis hadden ondervraagd en daarna vrijwel iedereen die ik was tegengekomen tijdens mijn uitstapje. Blijkbaar had ik indruk gemaakt.

‘Uw grootmoeder weet het nog niet,’ zei Vanessa, die me voor zich uit duwde. Zij was de slimste van de drie. ‘Laten we snel teruggaan.’

Voordat ik wegliep, keek ik om naar de engel, naar de namen van mijn ouders. ‘Slechte dingen gebeuren nu eenmaal,’ vertelde mijn vader me in zijn laatste jaar. ‘Die kun je niet omzeilen. Je kunt alleen grip op ze krijgen door de manier waarop je ze onder ogen ziet. Laten we toe dat ze ons vermorzelen? Dat we ons terneergeslagen voelen? Confronteren we ze vol moed en verdragen we de pijn? Zijn we ze slimmer af?’ Ik had hem gevraagd hoe je een slecht ding slimmer af kon zijn. ‘Dat zul je weten wanneer de tijd aanbreekt. En als dat gebeurt, zul je snel moeten reageren.’

De dienstmeisjes bleven zich maar druk om me maken, zelfs in de koets op de terugweg. ‘My Lady, als u er even uit had gewild, had ons dan een geschikte afspraak met een priester laten maken,’ zei Thea.

‘Ik dacht niet na,’ mompelde ik. Ik had geen zin om uit te leggen dat de brief van Lady Dorothy me bijna een zenuwinzinking had bezorgd. ‘Ik had behoefte aan wat frisse lucht. Ik besloot gewoon in m’n eentje te gaan wandelen.’

Ze starden me vol ongeloof aan. ‘Dat kunt u niet maken,’ zei Ada. ‘Dat kunt u niet maken in uw eentje. U... u kunt niets doen in uw eentje.’

‘Waarom niet?’ beet ik haar toe, en ik voelde me een klein beetje schuldig toen ze met haar ogen knipperde. ‘Ik ben een edelvrouw van het rijk. De naam van mijn familie dwingt overal respect af. Dus waarom zou ik niet vrij zijn om te gaan en staan waar ik maar wil? Om zelf te kiezen wat ik wil?’

Niemand reageerde daar direct op, en het verbaasde me niets dat Vanessa degene was die uiteindelijk zei: ‘Omdat u de Gravin van Rothford bent. Iemand met een naam als de uwe kan zich niet zomaar begeven onder de naamlozen. En als het gaat over wie u bent, My Lady... nou, daar hebben we nooit een keus in.’

HOOFDSTUK 2

Ik realiseerde me dat ik dit ‘slechte ding’ met Lionel op de eerste manier onder ogen zag: ik liet me erdoor vermorzelen. Dus op dat moment besloot ik dat ik de fatsoenlijke, moedige manier moest kiezen. Ik zou de pijn verdragen.

In de weken die volgden zette ik een glimlach op, maakte ik grapjes en deed ik alsof ons huishouden helemaal niet uit elkaar gerukt zou worden. Terwijl de bedienden hun werk deden en zich zorgen maakten over de toekomst, deed ik rustig de dingen die verwacht werden van jonge edelvrouwen; ik schilderde wat en plande de outfit voor mijn bruiloft. Wanneer er bezoek langskwam om ons geluk te wensen, hield ik ze gezelschap en deed ik alsof ik ernaar uitkeek. Meerdere keren hoorde ik mensen de huwelijksregeling een ‘verstandige overeenkomst’ noemen. Dat deed me denken aan toen ik zes was en mijn moeder en ik de huwelijksopocht van Prinses Margrete voorbij hadden zien komen.

De prinses had in een koets gezeten, zwaaiend en stijfjes glimlachend terwijl ze de hand van een Lorandiaanse hertog – die ze net die week daarvoor had ontmoet – vasthield.

‘Ze ziet er ziek uit,’ had ik gezegd.

‘Onzin. En als jij geluk hebt,’ had mijn moeder me verteld, ‘ligt er net zo’n verstandige overeenkomst voor jou in het verschiet.’

Zou mijn moeder dit hebben laten gebeuren als ze nog in leven zou zijn?

Zou dit anders zijn gelopen? Waarschijnlijk. Heel veel dingen zouden anders zijn gelopen als mijn ouders nog zouden leven.

‘My Lady?’

Ik keek op van het schilderij waarmee ik bezig was; een veld met paarse en roze klaprozen, een kopie van een van de grootmeesters uit de National Gallery. Een bediende stond voor me. Aan de toon waarop hij sprak hoorde ik dat dit niet de eerste keer was dat hij me riep.

‘Ja?’ vroeg ik. Het klonk wat bitser dan de bedoeling was. Ik had die ochtend een meningsverschil met grootmoeder gehad over het ontslaan van mijn favoriete kokkin, en dat zat me nog steeds dwars.

Hij maakte een buiging, opgelucht dat hij eindelijk opgemerkt werd. ‘Er is bezoek van een heer. Hij eh... heeft Ada aan het huilen gemaakt.’

Ik knipperde met mijn ogen, vroeg me af of ik het verkeerd had verstaan. ‘Pardon, wat zei je?’

Thea en Vanessa zaten naast me, bezig met verschillende naaiwerkjes. Ze keken op van hun werk, allebei even verbaasd.

De bediende bewoog zich ongemakkelijk. ‘Ik snap het zelf ook niet helemaal, My Lady. Het is een ontmoeting die Lady Branson heeft geregeld. Ik geloof dat zij erbij had willen zijn als toezichhouder, maar ze werd opgehouden door zaken. Ik heb ze bij elkaar gezet in de westelijke salon, en toen ik later bij ze ging kijken was Ada nogal overstuur. Ik dacht dat u dat misschien wilde weten.’

‘Ja, zeker.’

En ik dacht nog wel dat dit een saaie dag zou worden.

De andere meiden stonden tegelijk met mij op, maar ik gebaarde dat ze moesten blijven zitten. Terwijl ik achter de bediende aan door het huis liep, vroeg ik: ‘Heb je enig idee waarvoor deze zogenaamde heer op bezoek is?’

‘Een nieuwe baan, geloof ik.’

Ik voelde een steek van schuldgevoel door mijn lijf trekken. De persoeneelsbezuinigingen waren begonnen, en Ada was een van de meisjes die uit mijn hofhouding werd ontslagen. Het was me gelukt er slechts eentje bij me te houden. Lady Dorothy had me ervan verzekerd dat de vervangers die onder haar toezien oog geselecteerd zouden worden, uitstekend zouden zijn.

Maar ik wist vrijwel zeker dat het hun hoofdtaak zou worden om mij te bespioneren.

Terwijl ik naar de salon op weg was, liep ik te peinzen over wat de oorzaak kon zijn van dit onverwachte ochtenddrama. Lady Branson was de hoofddame van mijn grootmoeder. Als zij een nieuwe baan voor Ada had geregeld, leek het me dat dat een respectvolle baan zou zijn die geen zenuwinzinking zou veroorzaken.

‘Waren het geen tranen van blijdschap?’ vroeg ik voor de zekerheid aan de bediende.

‘Nee, My Lady.’

We liepen het vertrek in, en ja hoor, daar zat die arme Ada snikkend op een divan, haar gezicht bedekt met haar handen. Een man die met zijn rug naar me toe over haar heen gebogen stond, probeerde haar op een ongemakkelijke manier te troosten door klopjes op haar schouder te geven. Toen ik me afvroeg wat voor soort monster dit haar aandeed, voelde ik onmiddellijk mijn hart verstenen.

‘Lady Witmore, Gravin van Rothford,’ kondigde de bediende aan.

Daar schrokken Ada en haar gast beiden van op. Ze tilde haar gezicht uit haar handen, nog steeds snotterend, en kreeg het voor elkaar om uit beleefdheid overeind te komen. De man rechte ook zijn rug en draaide zich naar me om. Terwijl hij dat deed verdwenen alle plaatjes van een oude, gestoorde klootzak die ik in mijn hoofd had gemaakt als sneeuw voor de zon.

Oké, misschien was hij wel een klootzak, maar wie was ik om dat te beoordelen? En wat de rest betreft... Mijn ogen brandden bij zijn aanblik. Helder kastanjebruin haar dat naar achteren gekamd was in een modieuze, korte paardenstaart. Zijn haar omhulde een strak uitgelijnd gezicht met hoge jukbeenderen. Zijn ogen waren intens blauw-grijs en contrasteerden mooi met z'n zongebruinde huid. Dat werd niet als modieus beschouwd onder de adel, maar ik had van een kilometer afstand al kunnen zien dat hij niet een van ons was.

‘Uwe adellijkheid,’ zei hij, en hij maakte een nette buiging. ‘Het doet me genoegen u te ontmoeten.’

Ik gebaarde naar de bediende dat hij weg kon gaan en ging zitten, een

seintje voor de andere twee dat zij dat ook konden doen. ‘Ik weet niet zeker of ik hetzelfde kan zeggen, aangezien je mijn kamermeisje overstuur hebt gemaakt.’

Er verscheen een verlegen uitdrukking op dat knappe gezicht. ‘Eh... dat was niet de bedoeling. Ik sta er net zo van te kijken als u. Ik dacht dat Lady Branson al het een en ander met haar had besproken.’

‘Dat heeft ze ook,’ riep Ada uit. Ik zag dat ze op het punt stond opnieuw in snikken uit te barsten. ‘Maar nu het zover is... weet ik niet... weet ik niet zeker of ik wel mee wil gaan!’

Hij toverde een glimlach op zijn gezicht. Een zó zelfverzekerde, geofende glimlach dat ik zeker wist dat hij die vaker gebruikte om zijn zin te krijgen. ‘Tja, die zenuwen zijn wel te begrijpen. Maar als je eenmaal hebt gezien hoe de andere meisjes in het Glittering Court leven...’

‘Wacht even,’ onderbrak ik hem. ‘Wat is het Glittering Court?’ Ik vond het een beetje bordeelachtig klinken, maar dat leek me zeer onwaarschijnlijk aangezien Lady Branson het had geregeld.

‘Dat kan ik u met genoeg uitleggen, My Lady. Ervan uitgaande dat u de informatie niet saai zult vinden.’

Ik liet mijn blik over zijn lichaam glijden. ‘Geloof me, ik vind helemaal niets saai aan deze situatie.’

Hij glimlachte op die hoogmoedige manier naar me, er vast van overtuigd dat dit dezelfde positieve uitwerking op mij had als op ieder ander. Het had inderdaad effect. ‘Het Glittering Court is een geweldige kans voor jonge vrouwen zoals Ada hier, een kans die hun leven zal veranderen en...’

‘Wacht eens,’ zei ik. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

Hij ging staan voor een nieuwe buiging. ‘Cedric Thorn, tot uw dienst.’ Geen titel, maar nogmaals, dat verbaasde me niet. Hoe langer ik hem bekeek, hoe meer ik door hem geïntrigeerd raakte. Hij droeg een bruine jas van lichte wol die uitliep bij zijn knieën, langer dan wat op dit moment in de mode was. Een bruin overhemd van brokaatstof onder zijn jas ving wat licht op. Het was een respectabele, ingetogen outfit die gedragen kon worden door een welgestelde handelaar, maar de heldere speld van barnsteen die uit de hoed die hij vasthield stak, liet me weten dat hij toch enige souplesse bezat.

‘My Lady?’ vroeg hij.

Ik realiseerde me dat ik had staan staren en maakte een wuivend gebaar met mijn hand. ‘Vertel alsjeblieft verder over dat Gleaming Court van je.’

‘Glittering Court, My Lady. En zoals ik al vertelde is het een geweldige kans voor jonge vrouwen om hogerop te komen in de wereld. Ada hier is precies van het soort pientere en veelbelovende meisjes dat we zoeken.’

Daarbij trok ik een wenkbrauw op. Ada was verreweg mijn minst interessante kamermeisje. Ze was mooi om te zien, wat, zoals ik had gemerkt, voor veel mannen gelijkstond aan ‘pienter en veelbelovend’.

Hij begon aan een toespraak die goed ingestudeerd leek te zijn. ‘Het Glittering Court is een hooggewaardeerde onderneming aan beide kanten van de oceaan. Mijn vader en oom hebben het bedrijf tien jaar geleden opgericht toen ze erachter kwamen hoe weinig vrouwen er eigenlijk leven in Adoria.’

Adoria? Ging het daar allemaal om? Ik was bijna op het puntje van mijn stoel gaan zitten, maar dacht op het laatste moment aan mijn houding. Toch was het moeilijk om niet meegezogen te worden in het verhaal. Adoria. Het land dat ontdekt was aan de overkant van de Sunset Sea. Adoria. Alleen de naam klonk al als opwinding en avontuur. Het was een nieuwe wereld, een wereld ver weg van die waarin er van me verwacht werd te trouwen met mijn schurftige neef – maar ook een wereld zonder musea, theaters en luxueus geklede adel.

‘Daar barst het van de Icorivrouwen,’ merkte ik op, omdat ik de behoefte voelde iets te zeggen.

Cedric glimlachte nog breder, wat zijn gelaatstrekken een warme gloed gaf. Had hij nou langere wimpers dan ik? Dat leek me nogal oneerlijk.

‘Dat klopt, maar onze kolonisten zijn niet op zoek naar verwilderde Icori-echtgenotes die rondlopen in geruite, wollen kilts. Nou ja,’ voegde hij eraan toe, ‘de meeste kolonisten zijn niet op zoek naar verwilderde echtgenotes. Ik neem aan dat er altijd wel iemand is die dat aantrekkelijk vindt.’

Ik vroeg bijna wat hij aantrekkelijk vond, maar herinnerde mezelf er op tijd aan dat ik een Lady van hoogstaande rang was.

‘De mééste van onze kolonisten zijn op zoek naar zachtaardige, gecultiveerde Osfridiaanse echtgenotes – vooral de mannen die daar al een aardig

fortuin hebben opgebouwd. Velen hebben de oversteek naar Adoria gemaakt met niets anders dan de kleding die ze droegen en hebben nu succes als zakenman of landbezitter. Zij hebben een staat als pionier bereikt in hun omgeving, mannen die iets hebben gepresteerd.’ Cedric hield zijn handen in een dramatisch gebaar omhoog, als een artiest op het podium. ‘Zij verlangen naar geschikte echtgenotes om een gezin mee te beginnen. Zijne Koninklijke Hoogheid wil het ook. Hij heeft het bevel gegeven tot het koloniseren van andere gebieden en het uitbreiden van de al gekoloniseerde gebieden – maar dat wordt erg moeilijk wanneer de Osfridiaanse mannen met drie keer zoveel zijn als de vrouwen. Als er al vrouwen heen gaan, zijn dat vaak doodgewone vrouwen, uit de werkende klasse, die al getrouwd zijn. En dat is niet waar de nieuwe adel naar op zoek is.’

‘De nieuwe adel?’ vroeg ik. Ik voelde me helemaal meegezogen door zijn woorden. Het was een nieuwe ervaring om me door iemand anders mee te laten voeren door overtuigende woorden.

‘De nieuwe adel. Zo noemen we ze – de alledaagse mannen die hun onalledaagse grootsheid hebben verworven in de Nieuwe Wereld.’

‘Dat klinkt best pakkend. Heb jij dat bedacht?’

Hij keek verbaasd toen ik het vroeg. ‘Nee, My Lady, dat heeft mijn vader bedacht. Hij is een opinieleider en erg goed in publiciteit. Veel beter nog dan ikzelf.’

‘Ik vind dat bewonderenswaardig. Alsjeblieft, ga door met je nieuwe adel.’

Cedric bekeek me een ogenblik en ik zag iets in zijn ogen. Alsof hij me probeerde in te schatten, of misschien was het een blik van waardering. ‘De nieuwe adel. Zij hebben geen titel of geboorterecht nodig om macht en status te claimen. Zij hebben door hun harde werk en inzet die status verdiend, zijn daardoor een soort van adel geworden, en nu hebben ze passende “edele” vrouwen nodig. Maar doordat vrouwen van uw rang niet staan te springen om de reis over zee te maken, heeft het Glittering Court de taak op zich genomen om een schare vrouwen te verzamelen die openstaat voor een metamorfose. We nemen lieflijke jonge vrouwen mee zoals Ada hier, meisjes van alledaagse komaf, meisjes zonder familie – of soms met te veel familie – en we leiden ze op tot vrouwen met aanzien.’